

noget, der er bedre, og som paa en fornuftig og god Maade kan afløse det, man kritiserer. Jeg vil erkende, at hele det Forhold, jeg nu har omtalt, er ikke alene uanstændigt, men at det ogsaa for Administrationen maa være en yderst byrdsom Side af Administrationen. Det vil altid føre sine store Besværigheder med sig at paapege og paavise en bestemt Ordning, eller hvorledes der skal komme noget bedre frem i Stedet for det, man nu udtaler sig saa forfæstende om. Dette er en uanstændig Side af Sagen, og jeg vil i alt Fald for mit personlige Bedkommende straks udtale, at jeg ikke kan tænke mig, at nogen kunde forelægge et Forslag for mig om Frigivelse af Apotekernæringen, som jeg vilde stemme for. Derimod tror jeg, det paa anden Maade kunde raades Bod paa de værste Ulemper, og at der kunde komme en fornuftigere Ordning frem, hvis man for Enernes Bedkommende vilde pensionere dem af en Fond, der skulde dannes efter nærmere fastsatte Regler, og som skulde udredes, som jeg sagde før, ikke af Statskassen, men ved Tilskud fra samtlige personelle Privilegier, alt sammen selvfølgelig efter Omstændingens Størrelse. Efter Omstændingens Størrelse skulle ogsaa de personelle Privilegier grupperes i flere Klasser og danne et lige saa stort Antal Klasser af Pensioner. Maksimum og Minimum af Pensionernes Størrelse skulle fastlaas; det sidste burde efter min Mening være mindst 1200 Kr. aarlig. Hvis Fonden skulde vokse saa meget, at der kunde blive Raad dertil, vilde det være naturligt og rigtigt, om der ogsaa ydedes ukonfirmerede Børn Understøttelse. Jeg ønsker ogsaa, at de Enker, som nu sidde inde med Privilegier, hvortil der ikke er knyttet et begrænset Tidrum, beholde disse, saa længe de opfylder de givne Bestemmelser, hvorimod de Enker, som have faaet Tilladelse til at drive Apotekernæring i et begrænset Tidrum, ikke kunne faa dette Forhold fornyet, naar Tiden er omme, men da skulle pensioneres. Der bør efter min Mening i Fremtiden kun oprettes Sjælæapoteker, hvor et selvstændigt Apoteks Bestaaen er absolut ubeløst, og endelig bør der i Lighed med den i Sverige bestaaende Amortisationsplan tilvejebringes en ny Ordning, saaledes at alle Privilegier blive personelle. Den som følge heraf nødvendige Indløsning af de reelle Privilegier skal være tilendebragt i Løbet af 50 Aar. — Til Slutning skal jeg udtale, at naar man læser og studerer Systemet i Sverige nøje, kan der selvfølgelig disputeres om det som om alt andet, thi der kan naturligvis klæbe Strøbeligheder ved det som ved alt andet

mennefælsligt, men jeg tror, det er et Grundlag, der kan arbejdes paa. Paa dette Grundlag og ved anden Tænksomhed kunde der absolut frembringes og fremstafes bedre Forhold end dem, vi have i Øjeblikket. Det er det, jeg udbeder mig ikke alene det høje Ministeriums men ogsaa det høje Tingss Bidrag til at opnaa i den nærmeste Fremtid.

N. Andersen (Odense Amts 2den Valgkreds): Dette Lovforslag tilsiater jo at skabe en Institution, hvis Hverv skal være at varetage Samfundets Sundhed. Der underligger jo denne Institution Tilsyn med Vægernes Virksomhed, Apotekernes Virksomhed, og det paaligger den at være agtpaaagivende paa, hvorledes Sundhedstilstanden i det hele taget er her i Landet, og i fornødent Fald at træffe de fornødne Foranstaltninger til at skride ind, naar særlige Forhold gøre det nødvendigt. Det Forhold, som den sidste ærede Valer saa stærkt drog frem, er jo ogsaa indbefattet under den Virksomhed, som det overordnede Sundhedsraad skal have at befatte sig med. Naar det ærede Medlem derfor nu ligesom urgere det at faa denne Sag ordnet forud, før Sundhedsraadet blev oprettet, forekommer det mig, at det er noget forhastet, thi Meningene med at oprette Sundhedsraadet turde jo dog være den for Apotekervæsenets Omraade, at det ogsaa her skulde tage Initiativ, hvor det gøres fornødent. Men da det ærede Medlem nu saa stærkt har draget dette Forhold frem, vil jeg ogsaa tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til noget af det, han har fremført. Han gik ud fra, at man maatte og skulde have baade god og billig Medicin, og han indrømmede, at vi ogsaa have det her i Landet, idet Medicinen i Almindelighed maatte antages at være baade god og heller ikke dyre, maasse ikke saa dyr som i andre Lande. Jeg antager, det er rigtigt, hvad det ærede Medlem i saa Henseende har sagt; jeg har Grund til at mene det. Men naar det ærede Medlem mener, at vi ved at faa flere Apoteker maatte skulde faa endnu billigere Medicin, turde det dog være, han tog fejl i det Stykke. Den Gang man for nogle Aar siden uddivede Afgangen til Sagførervirksomheden, troede man, i alt Fald fra visse Sider her i Tinget, at naar der blev lettere Afgang til at udøve Sagførervirksomhed, skulde der ogsaa blive bedre Røb paa denne. Men man tog fejl, lige det modsatte blev Tilfældet, og det var jo ganske naturligt, at det maatte blive saaledes. Thi naar man forudsatte, at Sagførernes Antal fordobledes, kunde